

sat sig, at den Situation, vi have skabt, kan komme til at bære Frugt.

Bale: Jeg kan sige, at jeg med stor Forundring har hørt det Foredrag, der sidst blev holdt. Jeg kan gjøre den Bemærkning frag, at det forekommer mig, at det ærede Medlem ved at tale om Finantsloven og om Enkelthederne har glemt et meget stort Hovedpunkt, nemlig sin Ret til at omtale dem, idet der Ret, hvormed det ærede Medlem vilde paatale de Tilstande, som hele hans Foredrag gik ud paa at omtale, efter min Mening er gledet bort under Fjødberne paa ham. Hvad han nemlig kunde gjøre gjældende i forrige Samling, kan han ikke nu gjøre gjældende med den samme Ret. Det er blot min Opfattelse af hans Stilling i det Hele taget, at de Ord, som det ærede Medlem har fremsført, slet ikke synes mig at stemme med Situationen. — Efter at jeg har udtalt dette, har jeg kun til Hensigt, støttende mig paa, hvad den ærede Confeils-president og Finantsminister udtalte ved Forelæggelsen af Finantsloven, at gjøre nogle økonomiske Bemærkninger med Hensyn til Tilstanden i Landet for Diebliffet, hvortil Behandlingen af Finantsloven giver en forøget Opfordring. Den ærede Finantsminister lod i sit Foredrag indflyde den Bemærkning, at der kunde grundes Noget paa den bedre Høst. Den Opfattelse, som jeg tillader mig at gjøre gjældende, er den, at en bedre Høst sandsynligvis høst vil kunne dække Hullerne fra de to sidste mindre heldige Aar. Der er god Opfordring til denne Gang at tage det Finantsregnskab, som nu er forelagt, frem og sammenholde det med det nu foreliggende Finantslovsforslag. Det vil oplyse Stillingen i Landet for Diebliffet særdeles vel. Det Statsregnskab for Aaret 1877—78, som er blevet forelagt, støtter sig paa en Bevilling paa over 49 Millioner, og af disse 49 Millioner paaregnet Indtægt viser Statsregnskabet en Indtægt paa henved 47 Millioner, nemlig 46,950,000. Gaa vi til Udgiftsiden, se vi, at der var paaregnet en Udgift af noget over 46 Millioner, og der var omtrent 44 Millioner Regnskabsudgift. Ærede Herrer ville altsaa se, at der paa dette Regnskab var paaregnet en Indtægt af 49 Millioner, og at der kun er kommet henved 47 Millioner ind. Svoreledes stiller det sig nu med det Forslag, som den ærede Finantsminister har forelagt os? Den ærede Finantsminister har forelagt os en Finantslov i Aar, i hvilken han paaregner en Indtægt af 46 $\frac{1}{4}$ Million og en Udgift af henved 44 Mil-

lioner. Naar man sammenligner Tallene i dette Statsregnskab og i den Finantslov, som den ærede Minister har forelagt, og som han giver det Vidnesbyrd, at denne Tilstand er ret tilfredsstillende, vil man se den overordentlige Nedgang, der har været for et Land som Danmark. Jeg har tidligere ved at omtale Finantsloven tilladt mig at henlede Opmærksomheden derpaa; det var den Gang, vi havde just ikke de nærværende Ministre, men som Finantsminister en æret Rigsdagmand, som allerede var Ordfører i den grundlovgivende Rigsforsamling. Da havde jeg Leilighed til at bringe et Punkt paa Bane, som jeg ogsaa netop vil, da den økonomiske Tilstand er som den er her i Landet, søge at fremdrage, nemlig, hvilke Udgifter afholdes der af Landets Beboere til Statsgiælden, som ikke komme ind paa denne Finantslov? Dette Spørgsmaal har man saameget mere Grund til at komme frem med under mindre heldige økonomiske Forhold, thi det er dog paa Beboerne, paa Statteydernes Statteevne, at hele Overlaget over Landets Indtægter og Udgifter skal grundes, og naar der nu af Beboerne paa mangfoldige Maader afholdes Udgifter, der ikke komme ind under Finantslovsforslaget, saa afgiver dette Finantslovsforslag ikke noget virkeligt Grundlag, hvoraf man kan slutte sig til Befolkningens Statteevne i det Hele. Den daværende Minister kom med den Bemærkning, at her var kun Tale om Statsindtægter, at Finantsloven kun kunde omfatte Statsindtægter. Den Gang, da vi gik ind i den forfatningsmæssige Tilstand med at have en aarlig Finantslov, da kunde man billigtvis ikke slaa fast, at hvad der den Gang var kommet ind paa Budgettet, virkelig skulde svare til, hvad der burde komme ind derpaa. Det var vistnok aldeles utilstedeligt at benytte en saadan brat Overgang til at sige, kun hvad der den Gang, til en vis Tid, var Statsindtægt, kun dette og ikke Andet skulde ind paa Finantsloven. — Hvis der ikke maatte tænkes en Fremgang med Hensyn til vor Finantsbehandling, saaledes at Ministrene ville række Haand til, at Finantsloven virkelig vil give et Billede af Landets økonomiske Stilling i det Hele, saa bliver Finantsloven mere og mere en Formsg, hvortil den ogsaa arbejder sig hen, og hvilket man ogsaa kan se af den meget kortfattede Maade, hvorpaa Finantsministeren mente, at det var tilstrækkeligt at oplyse os om den Stilling, som Finantsloven have for Diebliffet. Jeg vil hertil knytte den Bemærkning, som vist ogsaa er fuldt berettiget, at det Formelle ved Rigsdagens Sammentreden arbejder sig i den